

Œu Anda Burada mıyız?

Pınar Öğünç

Pınar Öğünç İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü mezunu. Yirmi iki yaşındayken, bir haber dergisindeki iş görüşmesine yazdığı öykülerle gitti. Çeşitli dergi ve gazeteler ile online mecrada muhabir, editör, köşe yazarı olarak çalıştı. Daha çok edebiyatla kesişen bir gazeteciliğe yakın durdu.

Kitapları: *Jet Rejisör Çetin İnanç* (röportaj, Roll Kitapları, 2006; İletişim Yayınları, 2016), *İnce İş* (röportaj, İletişim Yayınları, 2009), *Asker Doğmayanlar* (röportaj, Hrant Dink Vakfı Yayınları, 2013), *Aksi Gibi* (öykü, İletişim Yayınları, 2015; Kolektif Kitap, 2023), *Cotturuk Defterleri* (Can Çocuk, 2019), *Beterotu* (öykü, İletişim Yayınları, 2019), *Pandemi Zayıyatı* (röportaj, İletişim Yayınları, 2021).

Kolektif Kitap ~ 217

Őu Anda Burada mıyız?

© Pınar Öğünç, 2023

© Kolektif Kitap, 2023

ISBN: 978-625-6896-14-7

Yayıma Hazırlayan: Çiđdem Őentuđ

Sayfa Düzeni: Semih Büyükkurt

Kapak Tasarımı: Kolektif Tasarım

1. Baskı, Aralık 2023, İstanbul

Sertifika No: 51867

Baskı ve Cilt: Berdan Matbaacılık

Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 215-216

Topkapı, İstanbul 0212 613 11 12

Sertifika No: 45750

kolektif. kitap, biliŐim ve tasarım a.Ő.

Asmalı Mescit Mah. Sofyalı Sok. No: 24/A Beyođlu / İstanbul

www.kolektifkitap.com info@kolektifkitap.com

T: 0212 243 96 39

Yayıncının izni olmaksızın elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılamaz ve iletilemez. Tüm hakları saklıdır.

– Masa

Evin başka bir odasında oturabilir, evrenin başka bir gezegeninde yaşayabilirlerdi. İkisini de onlar seçmedi.

Krom kaplı bacaklarındaki uçuk pas lekeleri, Masa'nın bir geçmişi olduğunu işaretiydi. Yuvarlaktı. Plastik gibi görünen yeşil tonlarındaki desenli kaplaması aslında sentetik reçineyle sıkıştırılmış kat kat boş kâğıttan üretilmişti. Kapanıp açılabilen iki kanadı vardı ama hiç kıpırdatmadılar. Bazen sekiz kişiydiler ama hiç saymadılar.

***

Sevgili N,

Bu defa kısa yazacağım. Annem bir şeyler istedi, alışverişe çıkmam gerekiyor. Bu evin kokusuna dayanamıyorum. Şehre döndüğümde beri sanki derin nefes alamıyorum.

Seni özliyorum. Bir saat belirleyelim, aynı markete gidelim, bir şeye uzansın elimiz. Şehirmiş kasabaymış, nerede olursan ol aynı markete gittiğinde rafları benzer şekilde dizilmiş bulmak ne kadar büyüdü... Karar verelim, birbirine uzak düşmüş

raflardan, mesela aynı çikolatayı mı alalım? En çok hangisini sevdiğini bilmiyorum. Seni hiç çikolata yerken görmüş müydüm ben?

Marketin kapısının önüne çıkalım sonra seninle, aynı saniyede yırtalım paketin tırtıklı ucunu. Aynı fabrikanın, kimbilir belki de aynı kazanda kıvamını bulmuş, tıpatıp kalıplara dökülmüş ikolatalarımızı aynı anda ısıralım, birlikte erisin ikimizin dilinde.

*Senin,
Suzan*

Karanlığı bölen iki kırmızı çizgi, havada asılı bir eşittir işareti gibi görünüyordu. Boşlukta iki, sonra üç beyaz ışık daha kıpırdadı. Ampulün titreyip sonra birkaç saniyeye yayılarak yavaşça yanmasıyla parlaklıklarından kaybettiler. Yine de oradaydılar.

Mutfak tamamen aydınlandı. Masa'nın etrafında altı kişi vardı. İçeri başka sandalye sığmayacağı için mermer tezgâhın üzerinde bağdaş kuran genç kadın tasarruflu ampullerin eskidikçe, bazen böyle yavaş yavaş yandığını söyledi. Hemen dibindeki çöp kutusunun kapalı kapağına oturan oğlan çocuğu, nemrut bakışlarla sağ başparmağındaki şeytantırnağıyla oynuyordu.

Masa'nın duvara yaslı tarafında ahşap bir ekmek kutusu duruyordu. Bir sessizlik anında, ne gereksiz bir şey bu, diye söylendi biri. Çok büyük bir kere, on ekmek sığar. Neredeyse öfkeyle, sürgülü kapaktaki işçiliğe yazık, dedi diğeri.

Tezgâhüstü klasik ahşap ekmeklik. Geniş iç hazne. 1. sınıf mdf lam, çift yüzey kaplamalı, lazer kesim. Genişlik: 38 cm. Yükseklik: 28 cm. Derinlik: 20 cm.

1980'li yılların geometrisi ve renkleriyle tasarlanmış fayanslarla kaplı mutfakta bütün yüzler, Masa'nın üzerine çıkarıldıkları küçük elektrik sobasına doğru dönmüştü. Bazıları, bir

şifacıdan medet umar gibi ısınmayan ellerini kor kızıl eşittir işaretine tuttu.

Kimsenin konuşmadığı bir anda, kulakları buzdolabından yükselen homurtuyu seçti. İçinde birkaç ilaç kutusu ile kaynatıldığı güne dönmeye yeltenerek şekeri meyveden ayrılmış bir kavanoz vişne reçeli vardı. Sesin kaynağından emin olmak için buzdolabının fişini çektiler. Bu yeni boşlukta dünyanın çekirdeğinden yükselen bir uğultu mutfığa sızdı. Yok, bu başka bir makine, dedi biri, ama ne. Eski model bir jeneratör, belki havalandırma. Öyleyse de dev bir havalandırma olmalıydı.

Evrende bir mutfakta, ateşin etrafında sekiz kişiydiler. Ne yapacaklarını bilemeyip mermer tezgâhın köşesine koydukları ekmeklik, insandan küçük bir canlının tabutu gibi görünüyordu. Bir şeyler anlatın, dedi biri, yoksa zaman geçmez.

***

Sevgili N,

Bugün kahvaltıdan sonra üç saat yirmi iki dakika boyunca kimse odamın kapısını çalmadı, benden bir şey istemedi. Birkaç yere CV yolladım, dün başladığım kitaba devam ettim. On altı yaşımıydım galiba bunu okuduğumda. Tam on yıl geçmiş üzerinden, bugün yirmi altı yaşında yüz on yedinci sayfaya geldim, hatırladığım şeyler o kadar bulanık ki ilk kez okuyor gibiyim. Bazı cümlelerin altını neden çizdiğimi hiç anlamıyorum, o zaman bu cümlelerde ne bulmuş olabilirim diye düşünüyorum. Olayları, kişileri bu kadar unutmuşken önemsiz sayılabilecek bir kısmın aklımda kalması çok tuhaf değil mi? Kadının kalabalık bir caddede yürüyüşü mesela, o adım atıkça geri geliyor. Ne iyi, ne kötü, kendimden hiçbir şeyle bağ kuramıyorum, ben bunu neden kaydetmişim. Bu korkutucu da

geliyor. Unuttuğum başka bir şey yüzünden bu sahnenin bendeki karşılığını kaybetmişim sanki, ancak bir nedenle üzerinden tekrar geçerse bir parçasıyla beliriyor böyle. Unuttuğumuz hikâyeler içimizde nerede birikiyor? Unuttuğumuz hikâyeler karışımızdakine ne kadar görünüyor?

Sen hiç fotoğraf basılırken görmüş müydün? Cep telefonunun fotoğraf çekmesini anlayabiliyorum ama kâğıdın ışığı yutması, kimyasala batırıldıkça görüntülerin yavaş yavaş belirmesi akıl almaz geliyor. Bir tanıdığın karanlık odasına girmiştim bir defa. Unutmuyayım, bir ara anlatayım sana o günü.

Annemin istediği birkaç şey için markete gitmem gerekiyor. Belki Ferda'yla buluşuruz bir saat, çok kalamam.

Yine aynı şeyi yapacağım, cevap gelene kadar arada açıp açıp kendi yazdıklarımı sen okuyormuşsun gibi bir daha okuyacağım. Sesini duyacağım, seninkinde kendi sesimi arayacağım.

Öperek,
Suzan

iki

“İyi akşamlar. Ben de bir süre bilgisi paylaşmak istiyorum. Saat 19.05’te İstinye’den çıktım, şu an saat 20.02, İncirli’ye ulaşabildim. Yolda gördüğüm bir durumdan da bahsedeyim, bir siyah araç, çakarlı, ama şöyle, hem önünden çakarlı, hem arkaya koymuş. Önümden giderken birkaç dakikada gözümü kör etti diyebilirim. Bu durum hakkında 112’ye bilgi verdim, plakasını da paylaştım. Bir de E-5 sapağında bir araç arızası vardı. Beyaz bir Volvo. Bayağı bir yoğunluğa sebep oldu ama trafik artık açılmış olabilir, belki oralardan başka sürücü arkadaşlar son durumu günceller. Herkese iyi...”

Bari müzik açsaydın, dedi Erol, bu ne? Kendal cep telefonunun sesini kısıtı telaşla.

Şoför müsünüz, diye sordu Suzan. Mermer bir süre sonra soğuk geldiği için, üzerinde dünya fiziki haritası olan bambu tepsiyi tezgâha koyup öyle oturmuştu. O arada Erol cebinden sigara paketini çıkararak mutfağın kapalı balkonuna yöneldi.

Suzan’ın alamadığı cevap için hâlâ kendisine baktığını hissedenden Kendal, balkon kapısının kapanmasıyla sırası gelmiş gibi girdi. Şoförlüğün her çeşidini yaptım, arada halen devam. Servis, özel şoförlük... Üç yıl kadar korsan taksi çalıştırdım. Daha ilk zamanlardan alışkanlık kaldı bende bu radyo. En çok bu bağlantıları seviyorum, iyi denk geldik.

Kimseden onay, itiraz ya da bir soru gelmeyince, Kendal telefonun sesini tamamen kapatıp muhatabı Suzan'a doğru devam etti. Bu arada biz tanışmadık, ben Kenan. Tanışırken hep Kenan'dı, zamanla az sayıda insan için Kendal olurdu.

Kapalı balkonun köşesine bir ütü masasıyla pazar arabası yaslanmış, hemen önlerindeki elektrik süpürgesinin üzeri toz bağlamıştı. Yedek tüpün üzerinde vücut ağırlığından süngeri incelmış bir minder duruyordu. Erol pencereyi araladı, tüpün üzerine oturup sigarasını yaktı.

Seviyorum, çünkü insanlar gerçekten yollardan arıyor kanalı. Trafikteysen hem yerinden bilgi alıyorsun hem de dinlemesi zevkli. Mesela bazı kişiler konuşurken çok heyecanlanıyor, bazıları lafı feci uzatıyor. Arkadan yol sesleri geliyor, hiç beklemediğin bir şey olabiliyor. Gerçek yani.

Bu tuhaf zevki zihinlerine kaydetmek ya da sonsuza dek unutmak arasındaki kararsızlık ânı sessizliği uzattı. O sırada cep telefonunun saatine bakan Cihan ayağa kalktı, tam mutfaktan çıkacakken dönüp başını uzattı. Arkadaşlar ben yapabilirim, dedi, böyle birlikte beklememize gerek yok, isteyen gitsin.

Ne oluyor, ben hiç anlamadım aslında, dedi Suzan. Cihan Abi ben de seninle geleyim mi, diye sordu Doruk, izin işlemini tamamlamak için babasına döndü. Otur oturduğu yerde, dedi Erol. Kapının arkasındaki çiviye asılı iki önlük silkinip başka lekelerini gösterdi.

Kıyırdayan olmadı.

***

Ben bunu yazarken uyuyan N,

Dün gece bir ara uyandım, balkona çıktım. Canım sigara içmek istedi. Belki iki buçuk ay öncesinden kalma bir paket

vardı, lacivert bir çakmakla birlikte bir kitabın arasına koymuştum. Tütün öyle kurumuş ki yaktığımda soba tutuşturmuşum gibi çtırtırdadı.

Gecenin hangi saatinde kalkarsan kalk, mutlaka aydınlık bir oda var apartmanların birinde. İyi geliyor bu. Sigaramın yanan ucuyla mesaj yolluyorum: Ben de buradayım, yatağıma sığamıyorum. Uzakta bir araba gaza basıyor, kimbilir aynasında ne sallanıyor.

Annemler sigara içtiğimi bilmiyor, bana dair ne biliyorlar ki zaten. Aslında sigara içen biri de denemez bana. Ama bazı gecelerin huzursuzluğu, ancak balkona çıkıp da sigara içen biri olursam karşılığını bulacak gibi hissediyorum. Tadı kötü geliyor, nikotine değil kollarımı kavuşturup boşluğa bakarken duman üfleyen o kadın olmaya ihtiyaç duyuyorum.

Çaprazdaki apartmanın üst katında mutfağın ışığı yandı bir ara, bir adam tezgâhın üzerinden bir şeyler attı ağzına. Çiğnerken bakışları lavabo tarafında takıldı kaldı, sonra birden başını yukarı kaldırıp lambaya vurdu. Birini tokatlar gibi. Mutfak bir süre rüzgârlı bir gece denizde batıp çıkan bir sandal gibi göründü. Tokatladığı kimdi? Bunu yapmayı hep mi istiyordu acaba?

Bu sahneyi sana yazmayı o an düşündüm. Bunu sana yazmayacak olsaydım o kadar uzun bakar mıydım, üzerine düşünür müydüm? Yoksa böyle şeyler üzerine düşünecek biri olduğum için mi sana bunları yazıyorum?

Hemen değil ama havanın aydınlanmaya başlamasını görmeden tekrar uyumuşum. Balkonda kalan yarım üşüdü, herkesten erken kalkıp çayı koydu. Evde herkes uyurken mutfak masasında tek başına oturup çay içen kadın olmak istedi.

Günaydın.

(Sana başka bir evden günaydın diyeceğim yakında. Hafta sonu Ferdalarda kalacağım. Annemlerin yanına döndüğüm-den beri dışarıda geçireceğim ilk gece bu.)

Suzan